

La paràlisi infantil

pel Dr. J. ALIBERCH BONO

Déiem en un article anterior que entre les malalties contagioses susceptibles d'ésser agafades a l'escola, hi figurava aquèsta, coneguda científicament amb el nom de poliomièlitis anterior aguda o malaltia de Heine-Medin (1840-60) per ésser els dits autors els que primer fixaren la seva descripció simptomatològica i el seu caràcter epidèmic contagiós; el seu fort predomini d'atacats en la segona infància sense que en restin lliures la primera i àdhuc els adults; d'aquí que el nom comu no sigui prou expressiu per afectar de vegades diverses formes en les epidèmies de tipus familiar.

El microbi causal avui per avui és desconegut i es classifica entre els anomenats virus filtrables (microbis invisibles al microscopi), però que passen les membranes de porcellana porosa dels filtres de Barkefield.

El seu punt de localització és en els exudats mucosos de la part posterior del nas i amígdales; quan envaeix l'organisme, passa al cervell, bulb raquidià, medulla, i líquid cefalorraquidià.

En el primer cas tenim els anomenats portadors de gèrmens, de gran importància epidemiològica, per ésser els vectors i reservoris de la malaltia sense manifestacions externes. D'aquí el tractament profilàctic en temps epidèmic, mitjançant els rentats del nas, boca i amígdales amb solucions antisèptiques, tals com la tintura d'eucaliptus. El gèrmen és molt sensible a la calor; d'aquí el predomini de les epidèmies en països septentrionals.

La malaltia s'acostuma a dividir en 3 fases o períodes: en el primer té lloc la *invasió*, amb començament brusc, sense símptomes típics, comú a molt diverses malalties. El segon període es presenta als dos o tres dies de la invasió, i com a senyal més típic apareix la impotència o pèrdua dels moviments voluntaris dels braços o de les cames o bé dels quatre membres, no podent l'infant aguantar-se dempeus o aixecar els braços sense cap dolor circumscribit o generalitzat; molt aviat acostumen a cedir en bona part o alternar la seva presentació, però deixant ja el seu rastre per sempre més. Tot amb tot, es pot fer moltíssim si és que pot sospitar-se, per ésser en temps d'epidèmia, la presència de la terrible malaltia, recorrent a la seroteràpia que podriem anomenar preventiva i antitòxica, a base de sèrum de convalescents de la mateixa malaltia o també al sèrum antipoliomièlític de Petit (sèrum de molto vacunat amb medulles de convalescents). Els grans centres bacteriològics cal que tinguin força *stock*, puix que s'ha de donar sempre a grans quantitats i amb la màxima rapidesa.

Passat aquest període, si no ha pogut atacar-se el mal, ve la fase anomenada període de deformació, i és quan les paràlisis definitives es presenten i produeixen atrofies musculars molt marcades; el membre atacat s'escursa, per retard en el desenvolupament, amb retraccions tendinoses i òsteoarticulars; així es produeixen aquests peus que anomenem peus bot o pinya, i mà bot, etc., i membres en titella. Per a lluitar contra aquestes deformacions cal que el metge posi en joc el més aviat millor tota la sèrie d'armes de les quals és possible avui disposar: massatges — manual i instrumental — quan menys durant un any; corrents galvanofaràdiques, raigs infrarrojos, radioteràpia espinal excitadora, etc.

En cas que no siguin suficients tots aquests mitjans per salvar els membres atacats, caldrà més endavant, ja arribada l'adolescència, recórrer al cirurgia per tal de fixar les articulacions i àdhuc la transplantació dels tendons atacats per altres de normals, restablint així en certa manera la mecànica de la deambulació.

A Nord-Amèrica, on aquesta malaltia fa força estralls, tenen àdhuc sanatoris especialitzats per aquests tractaments de cirurgia correctora, i són molts els casos considerats incurables que troben allà una millora considerable.

Convé que la importància de la profilaxi d'aquest flagell prengui en tots els estaments socials, i que l'Estat compti amb elements per tal de lluitar contra aquesta plaga de la nostra infància. Un bon *stock* de sèrum de convalescents i els mitjans complementaris d'electricitat i cirurgia a l'abast de tothom, farien la gran obra d'evitar molts casos de la terrible malaltia, o quan menys, suprimir gran part dels seus efectes.